

та іншого законодавства, контроль за дотриманням якого покладено на контролюючий орган, його територіальні органи, тобто контролюючими органами є органи Державної фіскальної служби та митні органи. А якщо взяти до уваги та проаналізувати суб'єктний склад ст.ст. 117-128 ПК України, можна побачити, що серед них немає жодного суб'єкта, який є посадовою особою контролюючого органу. Тому, пропонуємо внести зміни до суб'єктного складу ст.ст. 117-128 ПК України, задля врегулювання даного питання, оскільки навряд чи можна говорити про податковий характер відносин при виконанні чи невиконанні своїх обов'язків посадовими особами податкових органів, і тим паче презюмувати (передбачати) фінансову відповідальність таких осіб за відсутності формально закріплених складів податкових правопорушень [2];

— з метою подолання суперечливості у випадках несплати податків без наявності умислу та за відсутності преюдиційності (прийняття без доказування та перевірки фактів, які були встановлені процедурно іншим судом в іншій справі) у застосуванні норм кримінального права, є можливим удосконалити конструкцію диспозиції ч. 1 ст. 212 КК України, доповнивши її словами «... після попередження уповноваженого державного органу про обов'язок уплатити податок ...». Наведене вище свідчить про необхідність удосконалення кримінального законодавства, спрямованого на боротьбу із злочинами у сфері оподаткування [3].

Література

1. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - № 30. - Ст. 141.
2. Податковий кодекс України від 02.12.2010 № 2755-VI // Відомості Верховної Ради України. - 2011. - № 13-14, № 15-16, № 17 - Ст.112.
3. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 № 2341-III // Відомості Верховної Ради України. - 2001. - № 25-26. - Ст. 131.

УДК 341(043.2)

Бурбеза В., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Радзівілл О. А., к.ю.н., доцент

ЗНАЧЕННЯ СТАТУТУ ООН В ЗАБЕЗПЕЧЕННІ МІЖНАРОДНОГО ПРАВОПОРЯДКУ

Статут ООН, основний політичний зміст якого втілено в його цілях, а правова основа – в його принципах, забезпечив рух міжнародного співтовариства до універсального міжнародного правопорядку. Верховенство Статуту підтримує системну єдність міжнародного права,

внутрішні суперечності якого усуваються, відповідно до статті 103 Статуту, в якій зазначено: «У випадку, коли зобов'язання Членів Організації з Цього Статуту суперечитимуть їхнім зобов'язанням з будь-якої іншої міжнародної угоди, переважну силу мають зобов'язання з Цього Статуту» [1]. Отже для міжнародних договорів, прийнятих до 24 жовтня 1945 року (набуття чинності Статутом ООН і Статутом Міжнародного суду) ООН Стаття 103 стала своєрідним «фільтром» на відповідність їх норм цілям і принципам Статуту ООН. Ті ж договори, що приймалися після набуття чинності Статутом, не могли суперечити його положенням. Міжнародні установи також почали консолідуватися в єдину універсальну інституційну систему: вони, по-перше, підпадали в своїй діяльності під уніфікацію на основі їх відповідності Статуту ООН, а по-друге, найважливіші з них були залучені на договірній основі до «Системи спеціалізованих установ ООН».

Статут ООН реалізовує компроміс двох протилежних підходів до забезпечення його цілей і принципів, втілених в характері повноважень двох головних виконавчих органів ООН – Ради Безпеки й Економічної та Соціальної Ради. Перший підхід передбачає застосування, на основі рішень Ради Безпеки, примусових заходів до держав-порушниць. Цей підхід є екстраординарним, його застосування передбачено лише у випадках, коли існує загроза міжнародному миру й безпеці. Враховуючи досвід Гаазьких конференцій і Ліги Націй, які не змогли зупинити двох світових війн, в Статуті ООН вперше зроблено відступ від класичного «добровільного міжнародного права» – для тих випадків, коли виникає загроза міжнародному миру й безпеці [2, с. 54]. Для цього Статут поклав на Раду Безпеки відповідальність за забезпечення миру і безпеки – як через мирне врегулювання міжнародних спорів (Розділ VI Статуту ООН), так і через застосування, при необхідності, примусових заходів (Розділ VII Статуту ООН). Стаття 25 Статуту фіксує зобов'язання держав-членів у визначених Статутом випадках (тобто у випадках загрози міжнародному миру й безпеці) підкорятися рішенням Ради Безпеки, яка отримує в таких надзвичайних випадках повноваження наддержавної влади. Отже Рада Безпеки має «наказні» повноваження з забезпечення миру й безпеки які, з певними застереженнями, можна порівняти з «*imperium*» римських консулів і диктаторів.

Другий підхід – координація зусиль суб'єктів міжнародного співтовариства на основі досліджень, рекомендацій і консультацій ЕКОСОП [3]. Цей підхід панує в сфері міжнародного співробітництва (п.3. ст.1. Статуту ООН), де широко діють консультативні механізми, а принципи регулювання передбачають уникнення, по можливості, імперативних норм і широкого застосування норм «м'якого права». Ці особливості вдало характеризують французькі юристи-міжнародники Д. Карро і П. Жуайяр: «право економічного співробітництва не розглядає

міжнародний порядок з точки зору законності й розв'язання спорів на користь якоїсь із сторін, його не цікавить питання «хто що порушив» – воно намагається пересвідчитися у незмінності духу співробітництва тих учасників відносин, які тимчасово відійшли від дотримання економічної норми» [4, с. 12-13]. Задоволення сторонами самим фактом співробітництва як критерій його успішності, звичка розглядати конструктивне співробітництво як окрему самостійну цінність, безумовно, суперечить прямолінійному «реалізму» міжнародних відносин ХІХ – початку ХХ століть і відкриває можливості співробітництва в режимі постійного діалогу і порозуміння [5].

Література

1. Статут Організації Об'єднаних Націй. 26.06.1945. Міжнародні документи. Організація Об'єднаних Націй (ООН). [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua>
2. Маланчук П. Вступ до міжнародного права за Ейкхерстом / Пер з англ. — Харків: Консум, 2000. — 592 с.
3. Правила и процедуры Экономического и Социального Совета //E/5715/Rev.2. Издание Организации Объединенный наций. Нью-Йорк, 1992. — № R.92.I.22 — 60 с.
4. Карро Д.Жюйар П. Международное экономическое право. — М.: МО, 2002. — 579 с.
5. Построение информационного общества – глобальная задача в новом тысячелетии. Декларация принципов (WSIS-03/GENEVA/DOC/4-R, 12 декабря 2003 года). [Електронний ресурс]. — Режим доступу до документа: http://www.itu.int/wsis/outcome/booklet/declaration_Bru.html

УДК 340.1 (477) (043.2)

Вольвак О. М., адвокат, голова комітету
Спілки адвокатів України, м. Київ, Україна

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ПРАВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Проблема правого регулювання для юридичної науки не є новою. З 60 років ХХ століття з утвердження регулюючої функції права досліджувались окремі елементи механізму правого регулювання, особливості їх функціонування їх вплив на суспільні відносини, поведінку та свідомість людей.

Порівняно тривалий час у центрі уваги теорії держави і права були переважно правові норми, їх класово-вольова сутність, структура. Класифікація та система, їх об'єктивізація у юридичних нормативних актів, реалізація норм у правовідносинах, юридична техніка тощо.